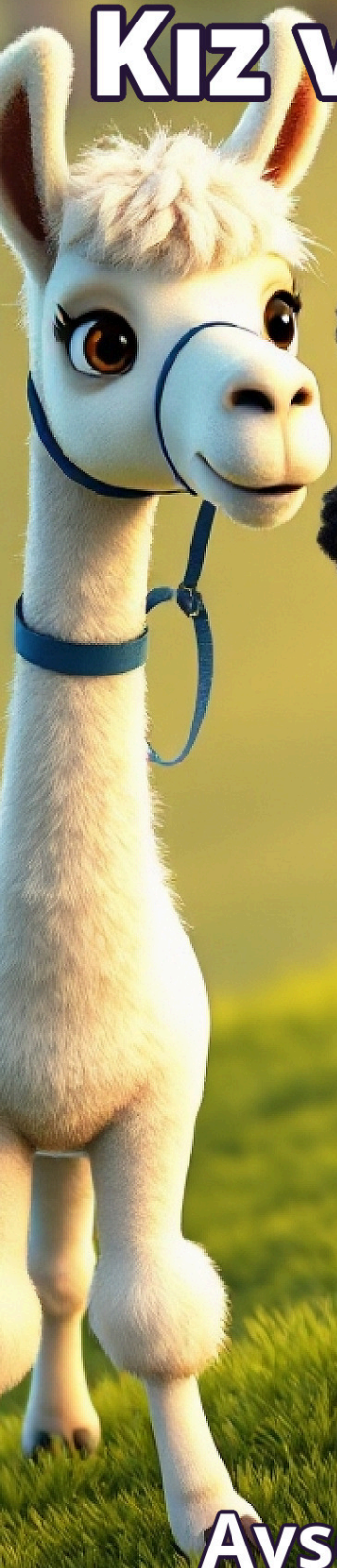
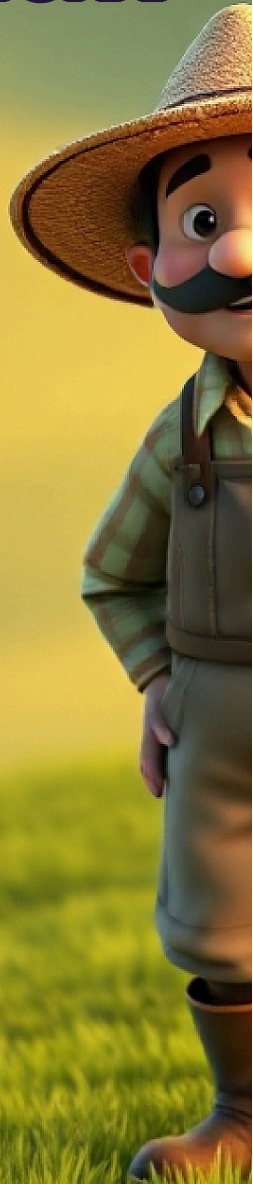

Kız ve Kurtarılan Lama

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Kurtarılan Lama

Aysel Banu YAVUZAL

Maya cumartesi her günden çok severdi. Cumartesi sarı yağmur çizmelerini giyer, yeşil gönüllü önlüğünü bağlar ve lama barınağında çalışmaya giderdi. Barınağı Luis Dede yönetirdi ve Maya'ya her zaman en iyi yardımcısı olduğunu söylerdi. Uzun boyunlu, yumuşacık tüylü lamalar onu her seferinde güldürürdü.

Barınak yemyeşil bir tepenin kenarındaydı; tüylü kulaklı, yumuşak bakışlı lamalar ortalıkta dolaşırdı. Maya hepsini adlarıyla tanırdı. Havuçları çok seven Biber vardı. Mutlu olunca mırıldanan Bulut vardı. Ama bu parlak cumartesi günü Luis Dede'nin bir haberi vardı. "Dün gece yeni bir lama geldi," dedi. "Çok utangaç."

Yeni lama ağılının en arkasında duruyordu; uzun boylu, inceydi, yumuşacık krem beyazı tüyleri ve mavi bir başlığı vardı. Kocaman kara gözlerinin upuzun kirpikleri vardı ve küçük muz biçimli kulakları ileri geri oynuyordu. "Adı Güneş," dedi Luis Dede; hasır şapkası kırışık gözlerine gölge düşürüyordu. "Kalabalık bir çiftlikten geldi. Nazik bir dosta ihtiyacı var."

Maya çitin arasından baktı. Güneş hiç kıpırdamadan duruyordu, tüylü tepeliği hafifçe titriyordu. Maya bir adım yaklaşınca lama geriye kaydı ve endişeli, yumuşak bir ses çıkardı. "Korkuyor," diye fısıldadı Maya. Luis Dede yavaşça başını salladı. "Yeni yerler herkes için zordur," dedi. "Yavaş git. Yumuşak konuş. Bırak o sana gelsin."

Maya nasıl yardım edebileceğini çok düşündü. O akşam evde pastel boyalarla bir plan çizdi. Lamaların kendini evinde hissetmesine yardımcı olacak eğlenceli etkinlikler hazırlayacaktı. Bir karton kutunun içine delikler açtı ve içini samanla, elma dilimleriyle doldurdu. Bir direğe büyük bir halat topu astı. Hatta muffin tepsisinden bir bulmaca yemlik yaptı.

Ertesi sabah Maya etkinlik çantasını barınağa taşıdı. Yeşil önlüğünü ve küçük isim kartını takmıştı. "Güneş bunları sevebilir," dedi Luis Dede'ye. Gri bıyığı gülümsemeyle kıpırdadı. "Hadi öğrenelim," dedi. "Ama unutma, acele yok. Utangaç bir lama güvenmeden önce izler." Maya başını salladı ve yavaş, çok yavaş bir nefes aldı.

Maya karton kutuyu Güneş'in ağlının yanına koydu, sonra geri çekilip alçak bir tabureye oturdu. Elini uzatmadı. Acele etmedi. Sadece sessizce oturdu ve yumuşak bir melodi mırıldandı. Güneş onu uzak köşeden izledi, bir muz kulağı öne eğikti. Krem beyazı lama uzun boynunu kaldırdı ve havayı kokladı. Meraklıydı ama hâlâ temkinliydi.

Uzun bir süre hiçbir şey olmadı. Maya mırıldanmaya devam etti ve ellerini kucağında hareketsiz tuttu. Luis Dede ahırdan izliyordu; solmuş yeşil iş gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, yabasına yaslanmıştı. "Sabır," diye seslendi yumuşakça. "İyi gidiyorsun." Sonra Güneş minicik bir adım attı. Sonra bir tane daha. Maya'nın kalbi hızlı çarpıyordu ama sakin kaldı.

Güneş uzun boynunu karton kutuya doğru uzattı. Samanı ve tatlı elma dilimlerini kokladı. Kocaman kara gözleri yavaşça kırpıldı. Maya taş gibi hareketsiz durdu. Nazik lama kutusunu burnuyla dürttü ve bir elma dilimi yuvarlanıp çıktı. Güneş ondan küçük bir ısırık aldı. Küçük kuyruğu mutlulukla hafifçe kıpırdadı. Maya sevinçle bağırmak istedi ama sadece gülümsedi.

G nler boyunca Maya geri geldi. Her seferinde yavař hareket etti ve yumuřak konuřtu. "Merhaba G neř," diye fısıldardı. "Burada g vendesin." Halat topunu ve bulmaca yemlięi koyardı. G neř tepsicięi d rt p  d lleri bulmayı  ęrendi. Topa vurup sallanıřını izlemeyi  ęrendi. Her g n Maya'ya biraz daha yaklařtı.

Bir öğleden sonra Maya bir elma dilimini avucunun üstünde düz tuttu ve bekledi. Kıpırdamadı. Konuşmadı. Güneş yaklaştı, mavi başlığının etiketi parıldıyordu. Sıcak nefesi Maya'nın parmaklarını gıdıkladı. Sonra utangaç lama, yumuşacık ve nazikçe, elmayı doğrudan onun elinden yedi. Maya'nın kocaman kara gözleri sevinçle kocaman açıldı. "Başardın," diye fısıldadı.

Ondan sonra Güneş her yerde Maya'nın peşinden gitti. Yeşil çimenlerin arasında onun arkasından yürüdü, muz kulakları zıplıyordu. Maya su yalağını temizlerken Güneş yanında durdu. Maya samanı doldururken Güneş mutlu bir melodi mırıldandı. Diğer gönüllüler güldü ve gülümsedi. "Artık bir gölgen var," dedi Luis Dede; kırışık gözleri sıcacık ve gururluydu.

Maya güvenin yavaşça büyüdüğünü öğrendi, güneşteki bir tohum gibi. Daha hızlı büyüsün diye onu çekip çıkaramazsın. Onu sabırla ve sevgiyle sulamalısın. "Güneş sana güvendi çünkü sen nazıktın," dedi Luis Dede, hasır şapkasını hafifçe kaldırarak. "Onu bir kez bile acele ettirmedin. Bir dost edinmenin en iyi yolu budur." Maya başını salladı ve Güneş'i yumuşakça okşadı.

Şimdi Güneş bütün barınaktaki en nazık lama. Her yeni ziyaretçiyi kocaman kara gözleriyle ve tüylü tepeliğiyle selamlıyor. Küçük bir çocuk çite geldiğinde Güneş sessizce duruyor ve bakmasına izin veriyor. Maya fısıldıyor: "Yavaş git. Yumuşak konuş." Ve bir zamanlar korkmuş olan kurtarılmış lama Güneş, merhaba demek için eğiliyor.

Güneşli cumartesieleri Maya ve Güneş birlikte tepede yürürler; küçük bir kız ve uzun boylu, krem beyazı bir lama. Maya hâlâ yeşil önlüğünü ve sarı çizmelerini giyer. Güneş hâlâ mavi başlığını takar. Komik ve harika bir ikili olurlar. "Siz ikiniz bir takımsınız," der Luis Dede. Maya gülümser. Güneş mırıldanır. Ve bütün barınak sıcacık ve sevgi dolu hisseder.

En güzel dostluklar nazik ellerle ve sabırlı kalplerle başlar. Maya bunu lama barınağında öğrendi, her seferinde yavaş bir adımla. Yumuşak ve sakin olmak, utangaç bir lamanın kendini güvende ve sevilmiş hissetmesine yardımcı oldu. Ve şimdi Güneş Maya'nın gittiği her yerde peşinden geliyor. Maya onun yumuşak tüylerini okşuyor ve fısıldıyor: "Sonsuza kadar arkadaşız." Güneş mutlulukla mırıldanıyor ve güneş sıcacık parlıyor.